

ADIMLARIN YANKISI

“Kimi adımlar toprağa gömülür, kimi ise yankılanarak geleceğe fısıldanır.”

**O yere ulaşabilmek için babasının doğduğu köye gitmek
zorunda kaldı.**

Komutan Tamer’in vasiyeti açıktı; doğduğu evin bahçesine gömülmek istemişti. Her ne kadar bu tür isteklere genellikle izin verilmese de, o değerli bir insan ve müthiş bir komutandı.

Ülkesine uzun yıllar hizmet etmiş, şanlı bir asker için bazı kurallar göz ardı edilebilirdi.

Öyle de oldu.

**Adam, uzun bir sedir ağacının gölgesinde, yıllardır huzur içinde
y atmaktaydı.**

Hakan, mermer kaplı kabristana vardığında, dizleri titriyordu. O an içinde ne hissettiğini tam olarak adlandıramadı.

***"Korku mu? Kızgınlık mı? Utanç mı? Kırgınlık
mı? Merak mı?"***

"Yoksa hepsi birden mi?"

Çocukken aynı ağacın gölgesinde babasını bekleyişini hatırladı... Ama babası hiçbir zaman gelmemişti.

Birkaç kez mezarın etrafında dönüp durdu. Anlamsız ve boş bakışlarla, üstü bürünen toprak parçasına göz gezdirdi.

Otlar nispeten kısa ve düzgün kesilmişti.

Demek ki, kendisi ilgilenmese bile birileri mezarın bakımını yapıyordu.

Köyde, babasının yardım ettiği birçok insan vardı. Elbet birileri, hissettiği vefa borcu nedeniyle kabristan ile ilgileniyordu.

Aksi düşünülemezdi.

Hakan, ardında sayısız vefakar dost bırakan ve ölümünün üzerinden yıllar geçse de hâlâ değer gören bu adamı anlamaya çalıştı.

Kendisi için sadece bir gölgeden ibaret olan bu adam, başkaları için nasıl olur da yüce bir figür olabilirdi?

Nasıl olur da terk ettiği öz oğlunun gözünde bir kalpsiz iken, başkalarının gözünde altın bir idol haline gelmişti?

Bilmiyordu... Ama kesinlikle öğrenecekti.

Orada ne bulacağını ya da nerede bulacağını bilmiyordu.

Bir kez daha ama bu sefer dikkatlice gözlemleyerek mezarın çevresinde dolandı. Görünürde sıra dışı bir şey yoktu.

Geleneksel ve bilindik bir mezardı.

Daha da yaklaşıp mezar taşına odaklandı ve şaşkınlıktan donakaldı. Mermerin üzerine, Hakan'ın hiç beklemediği bir mesaj kazınmıştı:

"Umarım iki oğlum da beni affedebilir."

"İki oğul mu? Bu ikinci oğul da nereden çıktı?" Hakan'ın zihni bulanmıştı.

İçinde, tarif edemediği bir öfke filizlendi. Kendisini aldatılmış hissediyordu. Babasının, annesinden başka biriyle ilişkisi olabileceğini hiç tahmin etmemişti.

Ama ortada su götürmez bir gerçek vardı. Mezar taşındaki yazılar, kesinlikle iki oğuldan bahsediyordu.

Tam hiddetten köpürmüş bir halde her şeyi bir kenara bırakmak üzereyken, taşın üstünde garip bir detay fark etti.

Beyaz mermerin üzerine kazınmış yazıların siyah boyası yer yer silinmişti. "İki" kelimesinin ikinci "i" harfinin noktası soluklaşmış, neredeyse kaybolmuştu. Ancak ilk "i"nin noktası, güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

Bu ilginç ayrıntı, Hakan'ın dikkatini çekti.

Yavaşça yaklaşıp mezar taşını daha yakından inceledi.

Parmaklarını "i" harfinin noktasının üzerine götürdüğünde, onun taşa ait olmadığını fark etti. Hafif bir soğukluk hissi, dokunduğu şeyin metal olduğunu gösteriyordu.

Tırnaklarıyla taşı hafifçe kazıyınca, o küçük nesne hafifçe kıpırdadı. Hakan, içindeki merakı bastıramayarak noktayı kavradı ve yavaşça çekti.

Gözlerine inanamadı.

Mezar taşının içine, küçük bir tüp yerleştirilmişti.

Hakan tüpü açtığında, etrafındaki kuş sesleri bile kesilmiş gibi hissetti. Zaman donmuştu.

Tüpü güneşe kaldırarak inceledi.

Yaklaşık iki santimetre boyunda, basit bir metal kapsüldü. Üzerinde belirgin bir yazı ya da işaret yoktu.

Kenarlarını yokladığında, ince bir kapağın çıkıntısını hissetti. Tırnaklarıyla zorlayarak kapağı açtı ve bir kez daha şaşkınlığa kapıldı.

Eski bir casusluk yöntemi olan, minik bir mikro film avucuna düştü.

Babası, modern yöntemlerle tespit edilemeyecek bir ipucu bırakmak istemişti ve bunu başarmıştı.

Böyle bir yerde böylesine gizli bir mesaj saklamak, şeytanın bile aklına gelmezdi.

Hakan, merakla mikro filmi ışığa tuttu ancak içindeki bilgileri çıplak gözle görebilmesi imkansızdı.

Net bir görüntü elde edebilmek için iyi bir büyüteç bulmalıydı. Hatta mümkünse, örgüt envanterinde hâlâ mevcutsa, bir mikro-film okuyucusu çok daha iyi olurdu.

Ufak plastiği dikkatlice rulo yapıp kutusuna geri yerleştirdi ve tüpü cebine attı. Zaman kaybetmeden ofisine doğru yola koyuldu.

Şansına, aradığı aleti MİT'te bulabildi.

Teşkilatın ziyaretçiler için hazırladığı küçük müzede, hâlâ çalışır durumda bir mikro-film okuyucu vardı.

Cihazı almak için müze sorumlusuna gittiğinde, adam şaşkınlık içinde ona baktı. Antika sayılabilecek bu cihazı, koca bir istihbarat şefi neden istiyordu ki? Ancak fazla sorgulamadı.

Yüksek rütbeli bir istihbaratçının isteklerini tartışacak hali yoktu.

Gerekli teslim evraklarını imzaladıktan sonra, Hakan'ın önündeki en büyük engel aşılmış oldu.

Ama işi henüz bitmemişti.

Mikro filmin içinde, bir adres ve şifreli bir mesaj vardı:

"Kahyalar Yokuşu. Kahraman Sıhhi Tesisat. Ankara"

"-Köyden Mehmet emmi geldi- deyin."

"Bu da neydi şimdi, yahu?" Ne adres tam açıktı ne de kişi. Ama yapabileceği bir şey yoktu.

Tahmin ettiği gibi, babasının geride bıraktığı her şey şifreliydi. **"Bu kadar işleri karıştırmaya, izleri böylesine gizlemeye ne gerek var?"** diye düşündü.

Babasının bu kadar dikkatli olmasının ardındaki sebebi sorguladı.

Ona bırakılan şey her neyse, son derece gizli ve önemli olmalıydı.

Hemen bilgisayarının başına geçti ve verilen adres ile işletmenin tam konumunu tespit etti. Vakit kaybetmeden yeniden yola koyuldu.

Biraz şans, biraz da kaderin yardımıyla sonunda sonuca ulaştı.

Varlığından bile haberdar olmadığı bir akrabasına emanet edilen, sıradan bir siyah çöp poşetinin içinden, babasıyla ilgili hayati belgeler ve kendisine yazılmış bir mektup çıktı.

Sonrasında, hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

BÖRÜ Projesi de dahil olmak üzere, geçmişte yaşanan tüm olayları ve çekilen tüm acıları ilk ağızdan öğrendi.

Babasına duyduğu nefret azaldı. Yıllardır taş bağladığı kalbinde, küçük ama derin bir çatlak oluştu ve o çatlağın içinden, istemediği bir kabulleniş sızmaya başladı.

Ne kadar dirense de... Babasına hak vermek zorunda kaldı. Kendisini onun yerine koyduğunda, aynı şeyleri yapacağını kabul etmekten başka çaresi yoktu.

İşte bu yüzden değişmişti.

O tüpten çıkan satırlar, Hakan'ın hayatındaki tüm taşları yerinden oynatmıştı.

Artık sadece istihbaratçı Hakan değil, babasının gölgesinde büyüyen kayıp bir oğuldu.

...

BİRLEŞEN YAZGI

“Geçmişin kanlı gölgelerinden sıyrılan iki yol, sonunda aynı yazgının kavşağında birleşti.”

Kardeşinin değişimi üzerine Gökkurt fazla kafa yormadı.

Bir an önce o lanet olası oksijen maskesinden kurtulup yataktan kalkmalıydı, yoksa delirecekti.

Beklenmedik bir bağırsıkla (bu haldeyken ses çıkarabilmesi bile mucizeydi) Hakan’ın manidar bakışlarına karşılık verdi:

-- ŞU SIKTIĞIMIN MASKESİNİ ÇIKARIN,

-- ULAAANNNNNNN...

Küçük kardeş ise hiç etkilenmemişti. Memnuniyet dolu, pis bir gülümsemeyle karşılık verdi:

-- Valla hiç kusura bakma...

Gülerken parlak beyaz dişleri açığa çıkmıştı.

-- Geçen seferki deli saçması hareketlerinden sonra...

-- O maskeyi beni öldürsen de çıkarmam.

Gözleri ciddileşti, ses tonu sertleşti. İçinde bastırılmış bir öfke vardı.

-- Bana ne kadar rahatsızlık verdiğinin farkında mısın?

-- Senin yüzünden ne kadar kaynağımı boşa harcadığımı biliyor musun?”

Kelimelerini özenle seçiyor, her heceye vurgu yapıyordu. Ne kadar ciddi olduğunu Gökkurt’a bir kez daha hatırlatmak istiyordu.

-- O saçma sapan hareketlerin her şeyi mahvetti.

-- Yaşıyor olduğun ne yazık ki ortaya çıktı.

-- Sayende teşkilattaki eski topraklar çılgına döndü.

Sonra birden ses tonu değışti. Kahkaha atmaya başladı. Keyiflendiğı aşıkârdı.

-- Onlara ne yaptın bilmiyorum ama...

-- Sırf ismini duymak bile adamları şeytan çarpmışa çeviriyor.

-- Seni mezarından fırlamış bir zombi gibi görüyorlar.

Hakan eğilip Gökkurt'un gözlerinin içine baktı.

-- Aslına bakarsan senin yaptıklarından dolayı beni sorumlu tutacaklar."

-- Yakında büyük başlar ipimi eker.

Gökkurt buna sadece daha sert bir hırıltıyla karşılık verdi. Hakan tasdik dolu bir kafa sallama ile konuştu.

-- Ben de seninle aynı fikirdeyim.

-- ÇOK DA ŞEYİMDEYDİ...

Gökkurt'un gözleri aniden Hakan'a çevrildi. Şaşkınlıktan donup kalmıştı.

O cümleyi ondan duymayı hiç ama hiç beklememişti. Küçük kardeşinin pis pis sırttan beyaz dişlerini gördüğünde ise, onda gerçekten büyük bir şeylerin değıştiğine emin oldu.

O an, bakışları Hakan'a kilitlendi. İstihbarat şefi, o delici bakışların ağırlığını hissetti.

-- Bana öyle şaşkın ördek gibi bakmana gerek yok.

-- Ne olduğunu merak ettiğini biliyorum.

-- Bendeki bu ani değışimi anlamaya çalışıyorsun.

Hakan hafifçe başını yana eğdi ve alaycı bir ses tonuyla devam etti:

-- Aslına bakarsan söylemeyip seni daha da deli etmeye niyetim vardı.

-- Ama seni böyle bırakırsam, ıldırıp ortalığı yakıp yıkmandan korkuyorum.

Hakan yavaşça elini abisinin omzuna koydu. Başını eğerek kulağına doğru fısıldadı:

-- Bundan sonra ikimiz bu işte beraberiz.

-- Anca beraber, kanca beraber.

Yavaşça doğruldu

-- Bu arada babamız sana ufak bir mektup bırakmış.

-- Sanırım sana söyleyecekleri var...

-- ABİ...

Gökkurt'un kalbi bir anlığına durdu. Ağzı bir karış açık, adeta donup kalmıştı.

O kelime, tüm benliğini altüst etmişti. Kan bağı bile olmayan biri, ona "**Abi**" diye seslenmişti.

Ne düşüneceğini, ne söyleyeceğini bilemedi.

Tam o sırada, küçük kardeş cebinden küçük bir zarf çıkarıp abisinin önüne uzattı.

Gökkurt, titreyen elleriyle o kağıt parçasını aldı ve üzerinde yazılı kelimeleri okuduğunda, gözlerinden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadı.

Zarfin üzerinde, "Oğlum Hakan'a" yazıyordu.

Her şey bir anda netleşti.

Küçük kardeşindeki bu ani değişimin sebebini tam olarak bilemese de, tahmin etmekte zorlanmadı.

Komutan Tamer, toprak altından bile olaylara müdahil olmuş ve iki kardeşi bir araya getirmeyi bir şekilde başarmıştı.

Geçmiş anılar gözlerinin önünde birer birer canlanırken, içini tarifi zor bir hüznün kapladı. Ancak kendisini toparlamak zorundaydı. Duygusallık ve mızızlanma zamanı değildi.

Yoksa küçük kardeşi, onun hakkında ne düşünürdü?

Gökkurt boğazını temizledi ve otoriter bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı:

-- **Hatırladığım kadarıyla benim varlığımı unutacaktın.**

-- **Ama şimdi bakıyorum da, az daha zorlarsan...**

-- **Beni yanaklarımdan öpeceksin!**

-- **Hayırdır?**

Ardından dalga geçercesine ekledi.

-- **Babandan bana miras kaldı da benim mi haberim yok,**

-- KARDEŞİİİMMM...

İşte olan olmuştu. Öfke ve nefretle yoğrulmuş bir ilişki, farkında bile olmadan "**kardeşlik**" ile son bulmuştu.

Hakan, daha fazla direnemedi ve bir kez daha kahkahalarla güldü.

Abi Gökkurt, huysuzluğundan ve iğnelemelerinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Ama artık küçük kardeş biliyordu ki, bu davranış tarzı sadece pamuktan yapılma bir kalbi saklamaya yönelik bir maskeydi.

Bu yüzden istifini hiç bozmadan arkasını döndü ve yürümeye başladı. Gülerken omzunun üzerinden bir bakış attı ve şen kahkahalar arasında konuştu:

-- Ahh abi...

-- Seninle çooookk eğleneceğiz.

-- ÇOOOOOKKKKK...

Aniden durdu ve kafasını Gökkurt'a çevirdi. Sesi kesin, otoriter ve emrediciydi.

-- Ama şimdilik keyfine bak.

-- Sen iyileşene kadar işler benim kontrolümde.

-- Canın pahasına elde ettiğin o sabit disk konusunda bana güvenebilirsin."

Ardından, hızlı adımlarla odayı terk etti.

Tahmin edileceği gibi, Gökkurt'un keyfi gerçekten de yerindeydi.

Aslına bakarsanız, uzun yıllardır kendisini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Huzur dolu bir gülümsemeyle hasta yatağına iyice yerleşti. Artık yüzündeki oksijen maskesi bile eskisi kadar rahatsız edici gelmiyordu.

Kardeşine... onun tahmin ettiğinden bile daha çok güveniyordu.

...